

седнахме на земята, запематени отъ страхъ и жалость за тия избити човѣци . . .

vii. Видѣхъ майка си.

— Край мене видѣхъ една глава на жена. Устата ѝ бѣха отворени, сѣкашъ искаха да ми кажатъ нѣщо, а очитѣ ѝ ме гледаха жално . . . Азъ трепнахъ. Оприличихъ я на главата на мама. «Мамо, майчице мила!» изпицияхъ азъ и притиснахъ главата край сърдцето си . . .

— «Позна ли я? рече Ганчо. Башибѣзуцитѣ сж ги заградили въ нѣкое село и сж ги заклали. А моята майка?» Той почна да я дири съ очи между натъркалянитѣ глави . . .

Пазачътъ разбра нашата скръбъ, дигна ни отъ туй мѣсто и ни откара по-надалечъ.

viii. Избавление.

Въ туй врѣме битката наново бѣ почната. Срѣщнитѣ баири бѣха почернѣли отъ хора.

— Руси сж, Петко, прошепна Ганчо и ми стисна ржката.

Азъ разбрахъ радостта му. Рускитѣ войски се движеха сѣ напредъ. Силата имъ сега бѣ голѣма. Турцитѣ почнаха да си прибиратъ едно-друго и да отстъпатъ надирѣ. Но бѣше късно. Скоро видѣхме, че отъ всѣкъдѣ сме заградени съ руски войски. Почна се страшно клане. Турцитѣ падаха като снопове въ врѣме на жетва. Нашиятъ пазачъ бѣ се изгубилъ нанѣкъдѣ. А ний хвърлихме фесоветѣ и турскитѣ дрѣхи и останахме само по долни ризи . . . Лѣгнахме задъ едно голѣмо дърво и чакахме да видимъ що ще стане . . .